

POZVÁNKA DO BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

SEMINÁŘ NAR SFŘ V ČR V PRAZE BŘEZEN 2016

Jak do Božího království

Reflexe z formálního semináře od Václava Jarolímka

Pozvánku do Božího království jsem obdržel více než měsíc před konáním formálního semináře. Právě tak se nabízený seminář jmenoval. Vzhledem k tomu, že jsem tento víkend měl rezervován pro jinou akci s muzikanty, nevěnoval jsem nabídce dvoudenního semináře příliš pozornost. Ale jak se blížil čas jeho konání, začal mne čím dál více přitahovat jeho název, který vypovídal cosi o vysokých ambicích Národní rady SFŘ jako pořadatele tohoto semináře.

Ukázalo se, že moje přítomnost na soustředění s muzikanty není nezbytná a tak jsem se asi dva týdny po termínu pro přihlašování ozval (zcela nedisciplinovaně) bratrovi Lubošovi s dotazem, zda je již po uzávěrce na přihlašování. Říkal jsem si, že rozhodnutí, kde mě chce Hospodin tento víkend mít, nechám na něm. (Na Hospodinu i na bratru Lubošovi.)

Odpověď od Luboše přišla velmi brzy. Ukázalo se, že zcela pochopil celou záležitost, neboť moje podnikavá žena Jana se přihlásila do služby na nákup a přípravu večeře a snídaně. A tak jsem se mohl zapojit i já alespoň s přivezením potravin.

Sotva jsem projel branou do kláštera z Loretánského náměstí, mohl jsem se (k mému překvapení) přivítat s přáteli ze všech koutů Čech. (Myslel jsem si naivně, že mne tu nikdo nebude znát.) Při příjmu se také našel čas na popovídání si se sestrou Hanou. Její nesmírně přitažlivá otevřenost a zájem o mne i každého z nás mě silně imponovaly. Hovořili jsme o našem bratrském společenství, zajímala se, jak a čím žijeme. Stála o informace, zprávy, či svědectví z našich společných akcí. Obdržel jsem od ní přání k nadcházejícím svátkům Ježíšova zmrtvýchvstání.

Přemýšlel jsem, co kromě služby bych mohl nabídnout. Nabídl jsem tedy rozjímání, které mi bylo uloženo jako součást pokání při mé poslední svátosti smíření a které jsem i zásluhou Ducha svatého dal na papír. Odpověď sestry Hany na nabídku mne silně zaskočila. Byl jsem požádán o přečtení tohoto rozjímání při večerní adoraci. Dle avízovaného programu mělo být večer sdílení v sále a tak byla pro mne adorace velkým překvapením.

Také jsem již před začátkem zachytil informaci o přímluvné modlitbě. Tomu, že by se vešla do programu, jsem příliš nevěřil. Jaké bylo moje nesmírné překvapení, když do sálu, kde jsme se shromáždili, přišlo několik bratrů a sester pozvaných ke službě přímluvné modlitby. Přestože se snažili vypadat nenápadně, cosi z nich vyzařovalo. Ještě před jejich představením jsem se s jednou z nich, se sestrou Barborou, dal do řeči. Škoda, že tak krátce.

A tak jsem mohl při adoraci v kapli kláštera nad předneseným rozjímáním prožít společně s Vámi odevzdání svého vůbec ne slavného nebo úspěšného, ale především zraněného života a přijetí uzdravení a proměnu našich životů od Hospodina, který nás vždy nesmírně přesahuje.

Při následující přímluvné modlitbě jsem přijal společně s Jiřinou, Markétou a Gábinou službu při zpěvu písní. Když jsme odcházeli ze skupinek pro přímluvné modlitby, bylo nepřehlédnutelné pozorovat proměny všech tváří tušící velké Boží divy a zázraky, které se udály. Vaše šťastné tváře mne naplňovaly vděčností Bohu. Právě teď jsem začal chápat, proč se seminář jmenuje pozvánka do Božího království.

Kaple se postupně vyprazdňovala, zpěv ustal. A najednou jsem i já byl postaven před volbu, zda využít nabízené služby přímluvců, když mne vlastně v této chvíli nic nechybělo. Zuby nebolely a záda přestala zázračně bolet odpoledne před začátkem semináře. A to důležité, co jsem se rozhodl Bohu odevzdat a co chci s odvahou přijmout, jsem již řekl Bohu při adoraci. Uvědomil jsem si však, že mám okolo sebe bližní (v této chvíli jsem myslel na Honzu a Vendulku), kteří trpí, a mohu tedy požádat o modlitbu za jejich uzdravení. A odevzdat Bohu také svoje vnitřní nezodpovězené otázky.

Bylo to nesmírně hluboké. Boží slova sdělovaná ústy bratra Serafína a sestry Barbory uzdravovala, povzbuzovala k odvaze a vyzývala, abych se nebál. Přestal jsem vnímat svoje tělo a skutečně pociťoval, že se vznáším. Možná jako blažený František. Bylo to velmi silné.

Ve víru večerního programu jsem úplně zapomněl se navečeřet (nepotřeboval jsem, hlad jsem neměl) a taky jsem se nepostaral o postel či místo na spaní. O to druhé se postaral bratr Luboš, kterému tímto ještě jednou děkuji.

V sobotu ráno po sprše a po chvíli rozhovoru s Ježíšem v kapli jsem přemýšlel, zdali mám v jídelně nabízet službu, možná nevyžádanou. Při příchodu do jídelny jsem však viděl radostné tváře, které s chutí jedly a s chutí si povídaly. A tak jsem si sednul ke stolu a povídal si bratřími o jejich radostech i starostech. O pití se mi v této chvíli postarala moje podnikavá žena Jana.

Následovaly ranní chvály a bohoslužba se slavností sv. Josefa v kostele. Z úst bratra Rafaela při promluvě jsme byli vybidnuti k životu v poslušnosti, v lásce, ve spravedlnosti a v důvěře, kteréžto hodnoty formovaly sv. Josefa.

Po přesunu do sálu měla bezprostředně začít očekávaná formace dle připravených výzev z Generální kapituly v Assisi. Ukázalo se opět, že to s naší pohotovostí a s naším smyslem pro řád není tak slavné, neboť se bratr Antonín dostal ke slovu o 1/2 hodiny později, takže ze 3/4 hodinového plánovaného komentáře k základním výzvám zůstalo 1/4 hodinové hluboké svědectví o jeho životě v rodině, o jeho cestě k františkánům, o touhách a motivacích na cestě následování Krista.

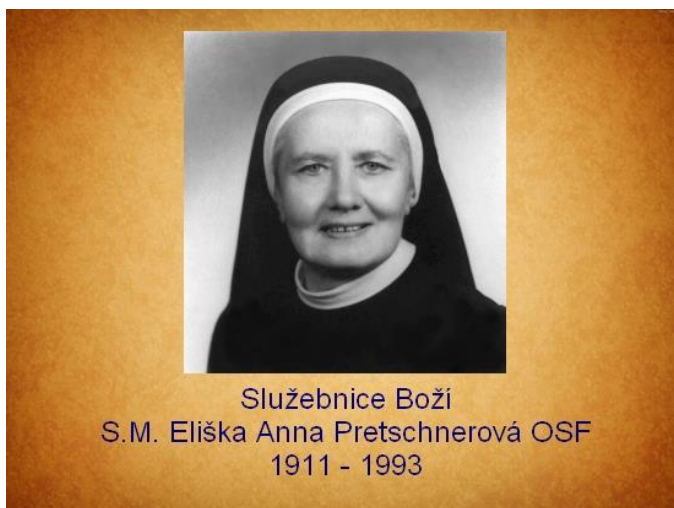
Pokračovalo se seminářem vycházejícím ze zpracovaných témat bratra Tibora Kausera, které jsme obdrželi předem ke studiu a k přípravě. Bratr Václav komentoval zejména témata týkající se charismat františkánského řádu:

- Závazky vyplývající z Profese by se měly projevovat ochotou ke službě.
- Františkánské povolání není jednou nabytá zkušenost, ale je třeba je celoživotně prohlubovat.
- Formaci je třeba realizovat cestou osobního obrácení, nestačí pouze formálně plnit doporučení, protože františkány z nás dělá každodenní osobní obrácení ke Kristu a nikoliv pouhé plnění předpisů.
- Na druhou stranu je třeba prohloubit znalost Písma, Řehole, Generálních konstitucí, Stanov a Františkánských pramenů studiem a rozjímáním.

- Cílem řádu je život ve společenství podle evangelia inspirovaný příkladem našeho zakladatele, blaženého Františka. Nestací pouze společná modlitba. Ta je sice nezbytnou podmínkou, ale k budování a proměně světa je třeba nasadit svůj život konkrétní službou bližním.
- Vzájemné doplňování služeb ve společenstvích umožňuje plodný život všech při vzájemné spolupráci směřující k jednotě. Nedostatek kolegiality spolu s nepochopením role ministrů vede buď k tomu, že bez ministrů se neudá "ani rána" a ostatní se vezou nebo naopak ministr pouze "hasí požáry" a ostatní si dělají, co chtějí.
- Charisma i instituce jsou nezbytné, navzájem se živí, podepírají a doplňují. Instituce umožňuje fungování řádu, jinak je chaos.

Témat, kterými bratr Václav ve svém emotivním projevu ukazoval na možnosti a skryté rezervy v životech našich bratrských společenství při jejich správě, bylo víc. Neuvedl jsem všechny, ale zde uvedené mne zaujaly.

Škoda, že z časových důvodů nedošlo na reflexe a na moderovanou diskusi bratří a sester, kteří na tento formační seminář přijeli. Sdílení se uskutečnila pouze formou vzájemných kontaktů při osobních rozhovorech. Pro mne byly všechny tyto rozhovory s Kateřinou, Markétou, Magdalénou, Ludmilou i dalšími bratry cenné. Dozvěděl jsem se, jak se žije v Sušici, Slatiňanech, Brandýse nad Orlicí i na dalších místech.

Po obědě nás pak ještě navštívila sestra Zdislava, která hovořila o cestě Elišky Pretschnerové mezi blahoslavené. Svědectví o životě Elišky bylo velmi působivé. Možná i proto, že dokázala ve svém životě s Bohem realizovat veliké věci ve velmi těžkých podmínkách 20. století.

Ukázalo se, že plánovaný program semináře vzal dosti za své. Možná nás to mělo naučit otevřenosti vůči Božímu Duchu a jeho mocnému působení, které bylo při odjezdu vidět ze spokojených tváří všech. Così o tom, že

sobota je pro člověka a ne člověk pro sobotu jsme již slyšeli. Nyní jsme to mohli prakticky zažít.

Osobně jsem vděčný organizátorům za zařazení přímluvné modlitby a všem vám - bratřím a sestrám za Vaši otevřenost a vstřícnost, i za čas vzájemného sdílení.

Po rozloučení jsem plný dojmů pokračoval autem společně se sestrou Gábinou na soustředění muzikantů. Na cestě jsme pak ještě společně při chválách děkovali Bohu za celé společenství františkánské rodiny i za každého z vás, se kterými jsme se mohli setkat na cestě do Božího království.

Psáno v úterý Svatého týdne 2016

Václav Jarolímek

Několik poznámek ze semináře SFŘ v Praze

Pokoj a dobro přeje Aleš Čejka z MBS Černošice

Profes by měl profesant složit po řádné přípravě. Slibuje, že bude žít františkánskou spiritualitu a to je závazek duchovního růstu. Zasloučuje se službě Božímu království. To znamená ukazovat současníkům Ježíše se vším, co pro nás připravil.

K tomu patří život podle evangelia.

Jeho časté čtení, rozjímání a uvádění do života. Měl by znát řeholi, číst, rozjímát, promýšlet, poznat co je důležité a z toho vycházet při různých životních situacích.

K tomu, aby neustále duchovně rostl, je **potřeba čisté, pokorné, kající srdce**. Potom může působit Duch svatý, je to milost. Svatý František tuto cestu ukazuje ve svém životě.

Modlitba k naší matce Marii nám na cestě pomáhá. Aby vrůstala naše srdce do tajemství Lásky, potřebujeme se často modlit a rozjímát Boží slovo. Potom se může projevit v našich vztazích větší míra bratrství. To se projeví ve službě druhým.

Pokud máme v srdci Lásku, můžeme věci snáze vidět, chápat a potom také řešit. Prostředkem vstupu do tajemství Lásky je také pokora při modlitbě.

Pro naši cestu za Ježíšem máme často pracovat s Řeholí, rozlišovat, co je podstatné pro náš život a co ne.

K tomu, abychom zůstávali v Lásce, je potřebná niterná modlitba. Tak vstupujeme do Božího království. Modlitba nás zdvihá do tajemství Lásky. Každá vzpomínka na Boha, i krátká, má pro nás význam.

Proto, abychom dále duchovně rostli, bychom měli ve společenstvích rozjímát a číst evangelium. Možné je používat texty z neděle. Často se scházíme o nedělích. To, co Bůh říká, ve světě realizovat. Hlouběji pochopit evangelia a naše základní dokumenty. Charisma a instituce musejí jít ruku v ruce. Místní společenství nemají právní subjektivitu, jen národní rada.

Máme znát základní principy našeho řádu. Nedostatek opravdového obrácení je velký problém společenství. Profes je počátek prohlubování našeho povolání. Řád není dobře známý mezi členy. Často je vidět sklouzávání od víry k pověře. Je potřeba prohlubovat osobní, niterný vztah ke Kristu, abychom nezůstávali na povrchu. Každý má začít u sebe, jako to dělal svatý František. Smysl a cíle našeho snažení vysvětluje řehole a dokumenty. To by mělo oživovat duchovní růst bratří a sester. Vést je k dokonalosti v Lásce v jejich světském stavu. Žít evangelium podle příkladu svatého Františka.

Život se skládá z konkrétních situací, my na ně máme podle evangelia reagovat. Často tak nereagujeme. Příčina je v naší pasivitě. Máme zpřítomňovat charisma svatého Františka, to je radost, pokoj, dobro, bratrství. Hlásat Krista svým životem, skutky, konáním. Obnovovat církve. Mít Ježíšovo smýšlení, pohled na věc. Změnit se duchovně, abychom se stali opravdu františkány. Angažovat se ve veřejném životě. Je třeba mít za službu zodpovědnost. Mezi členy je nedostatek bratrství. Měla by být spolupráce mezi ministrem a radou. Ministr řídí a rada rozhoduje. Řád by měl mít hospodárný systém a v něm mít pořádek.

Pokoj a dobro přeje Aleš Čejka z MBS Černošice